

Arrest

nr. 179 996 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 februari 2014 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 28 december 2013 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker een Italiaans visum had verkregen, verzocht verweerder de Italiaanse autoriteiten op 11 februari 2014, gelet op de bepalingen van artikel 12.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), om de overname van verzoeker.

1.3. Via een op 9 mei 2014 gedateerd schrijven bracht verweerder de Italiaanse autoriteiten op de hoogte van het feit dat de in artikel 22.1 van de verordening nr. 604/2013 bedoelde antwoordtermijn ondertussen was verstreken en Italië bijgevolg verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.4. Op 12 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 134 916 van 11 december 2014 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 12 mei 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker werd op 4 oktober 2016 werkend aangetroffen terwijl hij niet beschikte over een arbeids- of beroepskaart. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 4 oktober 2016 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

[...]

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
[...]

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV nummer zal worden opgesteld door de Sociale Inspectie.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 6, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden in bepaalde gevallen. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen.

Uit deze wetsbepaling vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij moet dus enerzijds staven waarom zij het opleggen van een inreisverbod noodzakelijk acht en anderzijds waarom zij een bepaalde termijn voor een inreisverbod oplegt.

Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij aangaande de op te leggen termijn, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden. Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting.

Daarenboven is het zo dat de verwerende partij bij het opleggen en bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing de individuele omstandigheden van het dossier niet heeft vermeld, noch dat de bestreden beslissing de verantwoording van het inreisverbod noch de verantwoording voor de opgelegde termijn dewelke verweerster “proportioneel” acht, op de juiste, correcte gegevens van het administratief dossier steunt.

Het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is en blijft immers een uiterst ingrijpende beslissing (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Het beperkt immers niet enkel de toegang tot ons grondgebied, maar ook tot dat van alle Schengenstaten, tenzij men beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar een andere Schengenstaat te begeven (in casu Italië).

Bovendien heeft verzoeker wel degelijk kennissen en vrienden op ons grondgebied (reden van zijn bezoek) en mag aldus verwacht worden van verweerster, gelet op de grote impact van de beslissing, dat zij uiterst nauwkeurig tewerk gaat en hierbij een afweging maakt tussen de door haar vermelde economische en sociale belangen enerzijds en de private belangen van verzoeker anderzijds.

De bestreden beslissing steunt zich op het loutere feit dat verzoeker werd betrapt op ‘zwartwerk’, waarbij een ‘PV nummer zal worden opgesteld door de sociale inspectie’, althans de beslissing bijlage 13sexies.

Voorts vermeldt de beslissing bijlage 13sexies:

dat 'gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden'

Dat bij voormelde redenering geen enkele rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoeker hieromtrent formuleert!

Zo ook wordt er geen rekening mee gehouden dat verzoeker ter goeder trouw aan het werk was, zij het vanuit het idee van een opleiding om nadien een contract te krijgen.

Dat er überhaupt in casu van geen zwartwerk sprake kan zijn aangezien verzoeker niet wist dat zijn werkgever de nodige papieren niet in orde bracht.

Opdat er sprake is van zwartwerk dient men wetens en willens in het zwart te werken en daarbij alle regels aan zijn laars te lappen, quod non in casu.

Zijn werkgever was geheel ter kwader trouw stellende dat hij alle documenten zou in orde brengen wat betreft werk en woonst en hem als het ware heeft uitgebuit (hij ontving niet eens vergoeding voor de door hem gepresteerde werken).

Dat aldus zijn vriend/werkgever handelde in strijd met de sociale wetten doch niet verzoeker.

Bovendien wordt in casu vergeten dat het de eerste keer is dat verzoeker in illegaal verblijf wordt aangetroffen en er geen enkele reden was om ervan uit te gaan dat een vrijwillig vertrek uit den boze was. Dat de genomen maatregel tot vasthouding met oog op verwijdering al buitensporig was.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van het inreisverbod en de termijn, dient inderdaad beschreven te worden op welke specifieke eigenheden en correcte gegevens van het dossier men zich steunt om een termijn van twee jaar (en bijvoorbeeld niet op 1 dag) op te leggen.

Daarbij gelaten het feit dat verweerster zich niet op de correcte gegevens heeft gesteund om het inreisverbod op te leggen, het legale verblijf in Italië wordt geenszins vermeld, alsook te oordelen dat een termijn van twee jaar proportioneel zou zijn, werd tevens op geen enkele manier rekening gehouden met specifieke omstandigheden.

Bij de bepaling van de termijn van twee jaar werd geenszins rekening gehouden met de aard van de feiten waarvoor hij werd gecontroleerd.

Een schending van een rechtsnorm dient in concreto te worden beoordeeld. Verzoeker wordt beoordeeld alsof hij de openbare orde heeft geschaad door een strafrechtelijk feit terwijl hij voor 'zwartwerk' werd gecontroleerd en helemaal uit de lucht viel dat de nodige documenten door zijn werkgever niet in orde werden gebracht.

De beschikking bijlage 13sexies vermeldt zelfs

'dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.'

Het feit dat betrokkene de openbare orde zou kunnen schaden verantwoordt op die manier geen schending van art. 8 EVRM tot bescherming van het gezins- en privéleven. Een inreisverbod van 2 jaar maakt een disproportionele inmenging uit in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

In de bestreden beslissing kan op geen enkele manier een verwijzing worden gevonden naar de individuele omstandigheden van het dossier. Het gaat om een standaardbeslissing.

Niettegenstaande heeft verzoeker goede vrienden en kennissen op ons grondgebied, bij wie hij verbleef op het moment van de sociale controle.

De bestreden beslissing is omwille van alle bovenstaande redenen dan ook niet naar recht verantwoord."

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waarbij hem geen enkele termijn om hieraan gevolg te geven werd toegestaan. Hierbij werd nader toegelicht dat werd geopteerd om hem geen termijn toe te staan om vrijwillig het land te verlaten aangezien hij geen gekend of vast verblijfadres in België heeft en omdat hij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en hij derhalve wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder heeft daarnaast gemotiveerd te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar omdat verzoeker er niet voor terugschrok om op illegale wijze in België te verblijven en in het Rijk te werken zonder te beschikken over de hiertoe vereiste machtiging. Hij heeft aangegeven bij zijn afweging ook het belang dat dient te worden gehecht aan de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen in aanmerking te hebben genomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder de specifieke feitelijke omstandigheden die hem er toe brachten de bestreden beslissing te nemen niet heeft vermeld en dat een verantwoording voor de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod in de motivering van de bestreden beslissing ontbreekt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam ten aanzien van verzoeker en dat in dit bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn aan verzoeker werd toegestaan om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Verzoeker beweert dat hij niet wist dat hij niet kon worden tewerkgesteld in België en dat derhalve niet kan worden gesteld dat hij zich schuldig maakte aan zwartwerk. De Raad kan in dit verband slechts aangeven dat uit de stukken van het neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt terwijl hij werkte zonder te beschikken over de daartoe vereiste machtiging en de vermeldingen in de bestreden beslissing omtrent het zwartwerk dus steun vindt in de stukken van dit dossier. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij niet wist dat hij niet mocht werken zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd, daar hij toen hij werd gehoord verklaarde dat de administratieve diensten van de gemeente waartoe hij zich wendde hem meedeelden dat hij diende te beschikken over een arbeids- of beroepskaart en dat hij op het ogenblik dat hij werkend werd aangetroffen niet onwetend kon zijn van het feit dat hij niet over deze documenten beschikte. Zijn betoog dat hij niet wist dat hij handelde in strijd met de sociale wetten vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Er dient daarnaast op te worden gewezen dat elkeen hoe dan ook wordt geacht de wet te kennen.

Door aan te geven dat het de eerste keer is dat hij in illegaal verblijf wordt aangetroffen en dat hij van oordeel is dat de door verweerder op 4 oktober 2016 genomen maatregel tot vasthouding buitensporig is toont verzoeker niet aan dat verweerder, bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing, enig gegeven verkeerd heeft beoordeeld of dat in deze beslissing incorrecte bevindingen staan. Verzoeker gaat tevens voorbij aan het feit dat hem ook in 2014 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven omdat hij zich op onwettige wijze in het Rijk bevond. Ook door te stellen dat er geen reden was om hem geen termijn toe te staan om vrijwillig het land te verlaten en derhalve kritiek te geven op het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 oktober 2016 – een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van een beroepsprocedure en die dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig is – toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod door een gebrek is aangetast.

Verzoeker voert nog aan dat verweerder niet is uitgegaan van correcte gegevens daar verweerder niet heeft vermeld dat hij legaal in Italië verblijft, doch zet niet uiteen waarom hij meent dat dit een relevant gegeven is dat door verweerder in aanmerking had dienen te worden genomen. Het feit dat verzoeker legaal in Italië kan verblijven doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich de facto in België bevond en hier was tewerkgesteld zonder dat hij hiertoe over de vereiste machtiging beschikte. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om verder in Italië te verblijven.

De bewering van verzoeker dat verweerder bij de bepaling van de geldigheidsduur van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met de aard van de vastgestelde feiten mist zonder meer feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat hij bij zijn beslissing uitging van de vaststelling dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij zwartwerk. Nergens blijkt voorts dat verweerder verzoeker heeft beoordeeld alsof hij een vreemdeling was die de openbare orde heeft geschaad door het plegen van een (ernstig) strafrechtelijk feit. Verweerder heeft slechts verwezen naar het gegeven dat verzoeker de openbare orde in het gedrang bracht door te werken zonder hiertoe over de vereiste machtiging te beschikken.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de bescherming van het privé- en gezinsleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM kan het volstaan te duiden dat hij niet bewijst dat hij enig privé- of gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt. De loutere en vage verwijzing door verzoeker naar de aanwezigheid van vrienden in België laat de Raad niet toe tot deze conclusie te komen.

Verzoeker houdt onterecht voor dat de dienstige individuele omstandigheden niet in aanmerking werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en blijft in gebreke om aan te tonen dat verweerder enig gegeven dat in casu relevant zou kunnen zijn over het hoofd heeft gezien.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. Verzoeker geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Verweerder vermag immers een groot gewicht toe te kennen aan de noodzaak om de immigratieregels te laten respecteren en aan de bescherming van de economische en sociale belangen en verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

4.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 6, tweede lid van het EVRM en artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dient te worden gesteld dat verzoeker niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteenzet waarom hij meent dat deze bepalingen werden geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

4.2.6. Tevens moet nog worden benadrukt dat de bepalingen van artikel 149 van de Grondwet niet toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in voorliggende zaak niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK